



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 247/2020-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. mája 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľky obchodnej spoločnosti Coin Collectors s. r. o., Novot' 157, Novot', IČO 50 710 915, zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Peter Bartoš, s. r. o., Martina Granca 3, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Peter Bartoš, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 CoR 7/2018 z 28. marca 2019 a takto

### **r o z h o d o l :**

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti Coin Collectors s. r. o. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

## **O d ô v o d n e n i e :**

### **I.**

#### **Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia**

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. augusta 2019 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky obchodnej spoločnosti Coin Collectors s. r. o., Novot' 157, Novot', IČO 50 710 915 (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 CoR 7/2018 z 28. marca 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Okresným súdom Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) bolo pod sp. zn. 21 Cr 10/2017 vedené konanie v právnej veci žalobcov, a to v 1. rade [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], v 2. rade [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a žalobcu v 3. rade [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej spolu len „žalobcovia“), proti žalovanému obchodnej spoločnosti [REDACTED], v likvidácii, [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „žalovaná“), o zrušenie rozhodcovského rozsudku sp. zn. RD/127/2016 z 9. decembra 2016 (ďalej len „rozhodcovský rozsudok“) vydaného Rozhodcovským súdom Royal Development - RSRD, zzpo, [REDACTED] a o odklad jeho vykonateľnosti (ďalej len „napadnuté konanie“).

3. Okresný súd uznesením sp. zn. 21 Cr 10/2017 z 3. októbra 2017 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) prvým výrokom napadnuté konanie zastavil, druhým výrokom žalobcom nepriznal náhradu trov konania a posledným výrokom vrátil žalobcom zaplatený súdny poplatok v sume 324,80 €.

4. Okresný súd zastavil napadnuté konanie z dôvodu, že žalovaná označená v žalobe bola po začatí napadnutého konania vymazaná z obchodného registra 24. augusta 2017, a to skôr ako sa vo veci meritórne rozhodlo, resp. mohlo rozhodnúť. Okresný súd konštatoval, že žalovaná v zmysle § 20a ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov zanikla, nemá spôsobilosť byť sporovou stranou v zmysle § 60 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“), pretože nemá procesnú subjektivitu v zmysle § 61 CSP. Na základe uvedeného, podľa názoru okresného súdu, zanikla v zmysle § 40 ods. 1 písm. a) zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“) sporová strana, ktorá bola účastníkom rozhodcovského konania.

5. Proti uzneseniu okresného súdu podali odvolanie žalobcovia, a to s poukázaním na skutočnosť, že žalovaná zmluvou o postúpení pohľadávky z 20. februára 2017 (ďalej len „zmluva o postúpení pohľadávky“) postúpila sťažovateľke nárok priznaný rozhodcovským rozsudkom. Žalobcovia argumentovali, že do dňa doručenia uznesenia okresného súdu nemali vedomosť o zániku žalovanej a postupom okresného súdu im bolo podľa ich názoru znemožnené realizovať jedno zo základných oprávnení, a to právo disponovať s podanou žalobou vrátane práva podať návrh na vstup novej strany sporu do napadnutého konania.

6. Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 1 CoR 7/2018-446 z 24. januára 2019 (ďalej aj „uznesenie o pripustení zmeny strany sporu“) pripustil zmenu strany sporu na strane žalovaného, a to tak, že sťažovateľka vstúpila do napadnutého konania namiesto žalovanej.

7. Krajský súd napadnutým uznesením zrušil uznesenie okresného súdu a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

8. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti poukazuje na skutočnosť, že krajský súd napadnuté uznesenie neodôvodnil. V tejto súvislosti uvádza: „*Krajský súd v Bratislave svoje rozhodnutie odôvodnil, že zamietnutím návrhu na zmenu strany sporu, by došlo*

*k odmietnutiu spravodlivosti. Krajský súd v Bratislave odôvodňuje svoje rozhodnutie aj možným zneužitím práva. Ani odmietnutie spravodlivosti, ani nejaké možné zneužitie práva, Krajský súd v Bratislave nijako nekonkretizoval ani bližšie neodôvodnil. Krajský súd v Bratislave takisto neodôvodnil, prečo sa odchyľil od kogentného znenia ustanovenia § 40 ods. 1 písm. a) zákona č. 244/2002 Z. z., prečo túto právnu normu nerešpektuje, čo sťažovateľ vníma ako arbitrárnosť a svojvôľu.“*

9. Sťažovateľka namieta, že zákonná norma jednoznačne určuje (§ 2 CSP), že aplikácia Civilného sporového poriadku vrátane ustanovenia § 80 CSP je podriadená inej právnej norme, v tomto prípade konkrétne zákonu o rozhodcovskom konaní, s poukazom na § 40 ods. 1, ktorý podľa názoru sťažovateľky neumožňuje zmenu strán sporu o zrušenie rozhodcovského rozsudku na iné subjekty, ako boli účastníci napadnutého rozhodcovského konania. V tomto kontexte sťažovateľka uvádza: „*Krajský súd v Bratislave takto rozhodol z dôvodu, že sťažovateľ nadobudol pohľadávku z likvidačného zostatku majetku spoločnosti [REDAKOVANÉ] ktorá bola priznaná rozhodcovským rozsudkom sp. zn. RD/127/2016. Na základe odôvodnenia Krajského súdu v Bratislave možno vyvodiť, že postúpením pohľadávky judikovanej právoplatným a vykonateľným rozhodcovským rozsudkom (v danom prípade od spoločnosti v likvidácii, kde je logické, že táto svoj majetok, vrátane pohľadávok je dokonca povinná speňažiť), sa postupník pohľadávky stáva účastníkom právoplatne skončeného rozhodcovského konania, v ktorom ani účastníkom nebol...*

*... Krajský súd v Bratislave ustálil, že postúpením pohľadávky účastníkom právoplatne skončeného rozhodcovského konania, prechádzajú s takouto postúpenou pohľadávkou na postupníka aj práva a povinnosti účastníka rozhodcovského konania uvedené v ustanovení § 40 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. a tento postupník sa automaticky stáva účastníkom právoplatne skončeného rozhodcovského konania...*

*... Sťažovateľ nikdy nebol účastníkom rozhodcovského konania sp. zn. RD/127/2016 v žiadnom procesnom postavení. Na sťažovateľa ani neprešli žiadne práva a povinnosti, ktoré by mali za následok pasívnu vecnú legitimáciu sťažovateľa v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 21Cr/10/2017. Sťažovateľ nemohol nadobudnúť pasívnu vecnú legitimáciu v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava V*

*sp. zn. 21Cr/10/2017 iba preto, lebo nadobudol po právoplatnom skončení rozhodcovského konania postúpením pohľadávku. Pasívna vecná legitímácia sťažovateľa v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava V sp. zn. 21Cr/10/2017 by prichádzala do úvahy len v prípade, pokiaľ by sa stal univerzálnym právnym nástupcom spoločnosti [REDACTED], v likvidácii, nakoľko jedine v takomto prípade by bola naplnená požiadavka ustanovenia § 40 ods. 1 zákona č. 244/2002 z. z. o podaní žaloby účastníka rozhodcovského konania proti druhému účastníkovi rozhodcovského konania, čo by ako univerzálny právny nástupca spoločnosti [REDACTED], v likvidácii splňal...“*

10. Sťažovateľka namieta, že krajský súd pripustením zmeny strany sporu na strane žalovanej napriek tomu, že nebola účastníkom rozhodcovského konania, ju „prinútil“ byť stranou sporu v konaní, ktoré sa jej nijako netýka a ktoré nezavinila.

11. Sťažovateľka poukazuje na skutočnosť, že v konaní o žalobe o zrušenie nespotrebitel'ského rozhodcovského rozsudku nemôže byť predmetom súdneho skúmania meritórne preskúmavanie napadnutého rozhodcovského rozsudku ani rozhodovanie o predmete rozhodcovského konania (do momentu aplikácie § 43 zákona o rozhodcovskom konaní). To znamená, že akékoľvek hmotné právo, akékoľvek pohľadávky, ktoré boli predmetom rozhodcovského konania, nie sú a nemôžu byť predmetom súdneho konania podľa § 40 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní. Na základe uvedeného je sťažovateľka toho názoru, že postúpenie pohľadávky od účastníka rozhodcovského konania na tretiu osobu nemôže spôsobiť prechod vecnej legitímácie v konaní o zrušení rozhodcovského rozsudku medzi postupcom (účastníkom rozhodcovského konania) na postupníka, ktorý nebol účastníkom rozhodcovského konania, keďže v konaní o takejto žalobe skutočnosť, kto je aktuálne vlastníkom pohľadávky účastníka rozhodcovského konania, je úplne irelevantná.

12. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálezom rozhodol:

*„1. Základné právo spoločnosti Coin Collectors s.r.o. na súdnu a inú právnu ochranu upravené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd*

*a v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom a uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. ICoR/7/2018-486 zo dňa 28. marca 2019 porušené bolo.*

*2. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. ICoR/7/2018-486 zo dňa 28. marca 2019 sa zrušuje a vec Krajskému súdu v Bratislave vracia na ďalšie konanie.*

*4. Spoločnosti Coin Collectors s.r.o. sa priznávajú trovy právneho zastúpenia vo výške 415,51 EUR, ktoré je porušovateľ základného práva alebo slobody povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa Advokátska kancelária JUDr. Peter Bartoš, s.r.o. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“*

13. V súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 bola vec 17. októbra 2019 pridelená sudcovi spravodajcovi Milošovi Maďarovi a v zmysle čl. II bodu 3 písm. a) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 bola prejednaná v prvom senáte ústavného súdu v zložení Jana Baricová – predsedníčka senátu, Rastislav Kaššák a Miloš Maďar.

## **II.**

### **Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava**

14. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

15. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

16. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej

republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

17. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

18. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

19. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

20. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

### **III.**

#### **Posúdenie vecí ústavným súdom**

21. Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľky spočíva v námietke, že postupom a napadnutým uznesením krajského súdu bolo v dôsledku jeho arbitrárneho postoja

k návrhom a argumentom sťažovateľky zasiahnuté do jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľka namieta, že „*pochybenie*“ krajského súdu je takého rozsahu, že priamo popiera platnosť a zmysel § 40 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní.

22. Ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že jeho právomoc konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o porušení základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd rozhoduje len v prípade, ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, ak by účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi neboli zlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Pri uplatňovaní právomoci podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 19/02, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Pri uplatňovaní právomoci podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd nemôže materiálne nahrádzať hodnotenie dôkazov vykonané všeobecnými súdmi, ktorých sústava je od ústavného súdnictva oddelená na báze ústavnej regulácie. Len výnimočne, za splnenia podmienok uvedených v predchádzajúcej vete môže ústavný súd hodnotenie dôkazov vykonané všeobecnými súdmi podrobiť svojej právomoci, avšak výlučne v rovine kasačného prieskumu. Inak by sa ústavný súd v konaní o ústavnej sťažnosti dostával do pozície ďalšej inštancie všeobecného súdnictva, čo ústava nedovoľuje.

23. Pridržiavajúc sa svojej stabilnej judikatúry, ústavný súd ďalej poukazuje na to, že základné právo na súdnu ochranu, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie „je výsledkové“, to znamená, musí mu zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08). Aj z ďalšej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 79/03, I. ÚS 236/03), obdobne ako z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Komanický c. Slovenská republika, rozsudok zo 4. 6. 2002) vyplýva, že ústavný súd a Európsky súd pre ľudské práva overujú, či konanie posudzované ako celok bolo spravodlivé v zmysle čl. 46 až čl. 50 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru.

24. Predpokladom na záver o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie garantovaného v čl. 6 ods. 1 dohovoru) je také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstránitel'né činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní vo veci samej, resp. ktoré nemožno napraviť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v Civilnom sporovom poriadku účinnom od 1. júla 2016 (m. m. I. ÚS 182/2019).

25. Ak ústavný súd v rámci svojej doterajšej rozhodovacej činnosti pripustil výnimky z tejto zásady, išlo o prípady, keď ešte pred právoplatným skončením konania vo veci samej bolo v konaní o ústavnej sťažnosti napadnuté právoplatné rozhodnutie, ktorým sa skončila iba určitá časť konania alebo ktorým sa riešila iba určitá parciálna procesná otázka. Podmienkou na pripustenie takejto výnimky však je, že v konkrétnom prípade musí ísť o rozhodnutie spôsobilé výrazne a nezvratným spôsobom zasiahnuť do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných základných práv alebo slobôd sťažovateľa, ako aj to, že námietka ich porušenia sa musí vzťahovať výlučne na dané štádium konania a nemohla by už byť uplatnená neskôr (IV. ÚS 195/2010), prípadne by sa tento negatívny dôsledok musel zároveň vzťahovať na výsledok konania a nebolo by ho možné korigovať v ďalšom procesnom postupe alebo v opravných konaniach (m. m. IV. ÚS 322/09, I. ÚS 182/2019).

26. V nadväznosti na uvedené právne názory ústavný súd konštatuje, že v okolnostiach daného prípadu nie sú splnené predpoklady na výnimku z už spomenutej zásady, podľa ktorej ústavný súd v rámci konania o ústavnej sťažnosti zásadne preskúmava len právoplatné rozhodnutia, a to v tom zmysle, že musí ísť o rozhodnutia, ktorými sa právoplatne skončilo konanie.

27. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta postup a rozhodovanie krajského súdu v súvislosti s napadnutým uznesením, ktorým krajský súd zrušil uznesenie okresného súdu o zastavení napadnutého konania a postup krajského súdu, ktorý tomu predchádzal, keď krajský súd pripustil zmenu sporovej strany a rozhodol o vstupe sťažovateľky na miesto žalovanej do napadnutého konania.

28. Podľa § 45 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 neustanovuje inak. Ústavný súd upriamuje pozornosť na skutočnosť, že sťažovateľka, zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, v petite ústavnej sťažnosti namieta porušenie v ústavnej sťažnosti označených práv len v súvislosti s napadnutým uznesením krajského súdu. Vzhľadom na skutočnosť, že v petite ústavnej sťažnosti nie je namietané porušenie práv uznesením krajského súdu sp. zn. 1 CoR 7/2018 z 24. januára 2019, ktorým krajský súd v zmysle § 80 CSP pripustil zmenu strany sporu, keď na miesto žalovanej do konania vstúpila sťažovateľka, námietky vo vzťahu k označenému rozhodnutiu krajského súdu obsiahnuté v ústavnej sťažnosti preto ústavný súd považoval iba za súčasť argumentácie sťažovateľky. Pre úplnosť ústavný súd uvádza, že aj v prípade, ak by pristúpil k preskúmaniu námietok sťažovateľky vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu sp. zn. 1 CoR 7/2018 z 24. januára 2019, v tejto časti by bolo potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú, a to vzhľadom na skutočnosť, že toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť, spolu s opravným uznesením sp. zn. 1 CoR 7/2018 z 19. marca 2019, 20. februára 2020.

29. Podstata argumentácie sťažovateľky je založená na tvrdení, že krajský súd výkladom § 40 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní poprel jeho platnosť a zmysel.

V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že napadnuté uznesenie je „procesným následkom“ pripustenia zmeny strany sporu, keď krajský súd v bode 12 napadnutého uznesenia uviedol: „... odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie o zastavení predmetného konania je potrebné v súlade s § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušiť s poukazom na skutočnosť, že odvolací súd vyhovel návrhu žalobcov 1/ až 3/ na zmenu strany sporu na strane žalovaného... ...čím odpadol dôvod na zastavenie konania vedeného Okresným súdom Bratislava V pod sp. zn. 21 Cr 10/2017, nakoľko Coin Collectors s.r.o. vstúpil do konania namiesto pôvodného žalovaného [REDACTED] v likvidácii.“

30. Ústavný súd považuje preskúmaním napadnutého uznesenia krajského súdu za preukázané, že toto sa vzhľadom na už uvedené bližšie nezaoberá výkladom § 40 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní, ale už len „procesne“ reaguje na skutočnosť, že od 20. februára 2020 je právoplatne stranou napadnutého konania sťažovateľka, v dôsledku čoho bolo nevyhnutné uznesenie okresného súdu o zastavení napadnutého konania zrušiť v súlade s § 389 ods. 1 písm. b) CSP, podľa ktorého odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

31. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje aj na svoj ustálený právny názor, podľa ktorého všeobecný súd (v zásade) nemôže svojím postupom, resp. rozhodnutím porušiť ústavou alebo dohovorom garantované právo, ak koná a rozhoduje v súlade s platným a účinným zákonom (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00, III. ÚS 660/2014, II. ÚS 46/2017).

32. Ústavný súd dopĺňa, že pokiaľ krajský súd pripustil vstup sťažovateľky do napadnutého konania s poukazom na skutočnosť, že v danom prípade by bolo neprípustné, aby prílišný formalizmus, vedený možným zneužitím práva, mal prednosť pred spravodlivým usporiadaním vzťahov, ústavný súd nevzhliadol v tomto kontexte žiadny svojvoľný výklad zákonných ustanovení, ktorým by krajský súd poprel ich účel a zmysel.

Práve naopak, tak, ako to uviedol aj krajský súd, žalobcovia by zastavením napadnutého konania definitívne stratili možnosť preskúmania zákonnosti napadnutého rozhodcovského rozsudku, čo by nezodpovedalo v tomto konkrétnom prípade spravodlivému usporiadaniu vzťahov. Naopak, sťažovateľka nestratila možnosť v ďalšom konaní preukázať, že nárok priznaný rozhodcovským rozsudkom, ktorý bol na ňu postúpený zmluvou o postúpení pohľadávky a ktorý si vo vzťahu k žalobcom vymáha v exekučnom konaní, má svoj legitímny základ, v dôsledku čoho sú z ústavnoprávneho hľadiska jej námietky v tomto štádiu napadnutého konania zjavne neopodstatnené.

33. Keďže v danom prípade bolo jednoznačne preukázané, že niet žiadnej spojitosti medzi postupom a napadnutým uznesením krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

34. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v petite jej ústavnej sťažnosti nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody podľa ústavy, alebo ľudského práva alebo základnej slobody podľa kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, k čomu v tomto prípade nedošlo.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. mája 2020

Jana Baricová  
predsedníčka senátu